

ת"פ 36073/09/16 - מדינת ישראל נגד עומר אבו עסא, גלל אלג'ראבעה, מוניר אבו עסא, יוליד אלגראבעה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 36073-09-16 מדינת ישראל נ' אבו עסא(עציר)
ואח'

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשמים:
1. עומר אבו עסא (עציר)
2. גלל אלג'ראבעה (עציר)
3. מוניר אבו עסא (עציר)
4. יוליד אלגראבעה (עציר)

גזר דין

1. בטרם שמיעת הראיות הגיעו הצדדים להסדר טיעון, במסגרתו, כתב האישום המקורי שהוגש נגד הנאשמים תוקן והם הודו בעובדות כתב האישום המתוקן, שאלה הן עיקריהן:

אישום ראשון

בלילה שבין 27.08.16 - 28.08.16 נגנב בבאר שבע רכב מסוג מזדה 6 מ"ר 8618768 השייך לשאול מימון (להלן: "הרכב הגנוב"). הנאשמים קיבלו לידיהם את הרכב הגנוב במועד כלשהו לפני 01.09.16. הנאשמים קשרו ביניהם קשר להתפרץ לסניף "ארומה" בקניון גן יבנה ולגנוב מתוכו כספת ורכוש. לשם כך הם הצטיידו ברכב הגנוב, בכפפות, במסכות, ובכלי פריצה רבים ובהם, מברגים, מגזרי פח, לום, פטיש ומפתח שבדי (להלן: "כלי הפריצה").

ב- 01.09.16 סמוך לשעה 04:00 לפנות בוקר, הגיעו הנאשמים ברכב הגנוב לקניון גן יבנה, מצוידים בכלי הפריצה, פניהם רעולות והם חובשים כפפות, והתפרצו לסניף "ארומה" בקניון לאחר שניפצו את דלת הזכוכית קדמית של הסניף. שלושה מהנאשמים נכנסו לתוך הסניף והרביעי נותר בכניסה. השלושה עקרו את הכספת ואת טלוויזיית הפלזמה ממקומן, פתחו את קופת העסק והוציאו מתוכה 500 ₪. סמוך לאחר מכן הנאשמים פרצו את הכספת שנטלו, הוציאו את תכולתה וזרקו אותה בפרדס סמוך.

בסך הכל נטלו הנאשמים מהסניף סכום של 21,274 ₪ במזומן.

אישום שני

עמוד 1

סמוך לאחר האירועים שתוארו באישום הראשון, בשעה 06:00, נסעו הנאשמים ברכב הגנוב עם הרכוש שגנבו, בכביש 6 לכיוון דרום ואחר כך יצאו לכביש 40 במחלף מאחז. שוטרים שהבחינו בהם נסעו אחריהם ברכבים מוסווים. בהמשך הדרך, הוצב מחסום משטרת, וכלי רכב שנסעו לפני הנאשמים החלו להיעצר במחסום עד שנוצר פקק תנועה. בנוסף, שוטרים המתינו בשולי הכביש, לפני המחסום, עם דוקרנים בידיהם. רכב הנאשמים התקרב אל המחסום, האט את נסיעתו ונעצר בשול הדרך מימין. שוטרים שנסעו בעקבות הנאשמים עצרו את רכביהם אחרי ולפני הרכב הגנוב, על מנת למנוע מהנאשמים לברוח. שניים מהשוטרים חבשו כובעי זיהוי משטרתיים. הנאשם שנהג ברכב הגנוב נסע מיד לאחור, בכוונה, והתנגש ברכב המשטרת בניסיון לפנות לעצמו דרך מילוט. אחר כך הוא נסע קדימה וניגח רכב משטרת נוסף. באותה עת, אחד השוטרים פתח את דלת הרכב המשטרת והחל לצאת לכיוון הנאשמים. הנאשם שנהג ברכב הגנוב נסע שוב לאחור במהירות, על מנת לנגח את הרכב המשטרת, ושוטר אחר שהיה ברכב המשטרת משך את השוטר שהחל לצאת לכיוון הנאשמים חזרה לרכב, והרכב הגנוב פגע בדלת הרכב המשטרת, שנטרקה על השוטר ופגעה בו. לאחר מכן, הנאשם שנהג ברכב הגנוב נסע במהירות קדימה, פגע בעוצמה ברכב משטרת נוסף וגרם לו נזק בפגוש האחורי, בפח מאחור ובכנף, וצינור המפלט התנתק מהרכב. מעשה זה הזיז את הרכב המשטרת מדרכו של הרכב הגנוב, והנאשמים הצליחו להימלט מהמקום. שוטרים פרשו דוקרנים בכביש על מנת לעצור את הרכב הגנוב. הנאשם שנהג ברכב הגנוב ושאר הנאשמים הבחינו בשוטרים על הכביש ובדוקרנים, הנאשם שנהג ברכב הגנוב האיץ את מהירות נסיעתו היישר לעבר שוטר שהיה בנתיב הימני. השוטר הבחין ברכב הגנוב נוסע היישר אליו וברח לעבר שול הכביש, אך הנאשם שנהג ברכב הגנוב הסית את הרכב הגנוב לעבר השוטר והמשיך לנסוע לעברו. לבסוף, השוטר נאלץ להיצמד למעקה הבטיחות ורק כך הצליח למנוע את דריסתו על ידי הרכב הגנוב, שחלף במרחק קצר מאד ממנו. לאחר מכן, הרכב הגנוב המשיך לנסוע במהירות על הכביש והוא עצר לפני מחסום משטרת שהוקם, וכל נוסעיו ירדו ממנו וברחו. שוטרים רדפו אחריהם, השיגו אותם ועצרו את הנאשמים.

ברכב הגנוב נמצאו הטלויזיה, קופסה מתוך הכספת, וכל הכסף שנגנב מסניף "ארומה". בנוסף, נמצאו בו סגירות רבות, שיש עליהם חשד סביר שהם גנובים ואין בידי הנאשמים להניח את דעת בית המשפט שרכשו את ההחזקה בהן כדין. כמו כן נמצאו ברכב הגנוב ועל הנאשמים, כפפות, מסכות וציוד שנועד להסוות את זהותם.

אישום שלישי- לנאשם 1 בלבד

בתאריך 04.05.16 הורה בית משפט השלום באר-שבע בב"ש 18816-02-16 כי הנאשם 1 ישהה במעצר בית מלא בתל שבע, בפיקוח שני ערבים. במעשיו שתוארו באישומים הראשון והשני, הפר הנאשם את הוראת בית המשפט.

2. על יסוד הודאת הנאשמים בעובדות כתב האישום המתוקן, כאמור, הם הורשעו בעבירות של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); קבלת רכב גנוב, לפי סעיף 413 י' לחוק העונשין; התפרצות וגניבה, לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין; היזק במזיד,

לפי סעיף 452 לחוק העונשין; סיוע לחבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2) ו- 31 לחוק העונשין; תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין; הפרעה לשוטר, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; והחזקת מכשירי פריצה, לפי סעיף 409 לחוק העונשין. הנאשם 1 הורשע גם בעבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

3. במסגרת הסדר הטיעון הסכימו הצדדים להמליץ לבית המשפט להטיל על הנאשמים את העונשים הבאים-

הנאשם 1- 26 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו, בחופף למאסרו הנוכחי.

הנאשם 2- 20 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו; הפעלת שני מאסרים על תנאי מת.פ. 37083-11-15 ומת.פ. 28842-03-14, באופן ש- 5 חודשים מהם יצטברו למאסר שיוטל על הנאשם בתיק זה ו- 15 חודשים יהיו בחופף לו, כך שהנאשם ישא בסה"כ 25 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו.

הנאשם 3- 20 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו; הפעלת מאסר על תנאי מת.פ. 13340-11-11, באופן ש- 5 חודשים ממנו יצטברו למאסר שיוטל על הנאשם בתיק זה ו- 15 חודשים יהיו בחופף לו, כך שהנאשם ישא בסה"כ 25 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו.

הנאשם 4- 22 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו; הפעלת מאסר על תנאי מת.פ. 21016-05-12, באופן ש- 3 חודשים ממנו יצטברו למאסר שיוטל על הנאשם בתיק זה וחודש יהיה בחופף לו, כך שהנאשם ישא בסה"כ 25 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו.

בנוסף, הומלץ להטיל על כל אחד מהנאשמים, מאסר על תנאי; קנס בסך 5,000 ₪; ופיצוי למתלונן ולכל אחד מהשוטרים שנפגעו (עדי התביעה 2,3,5, ו- 10) בסך 1,000 ₪ כל אחד.

4. התביעה הסבירה את הסדר הטיעון, בקושי ראייתי הנוגע לזהות הנהג במהלך אירועי האישום השני; בחסכון זמן שיפוטי; ובעובדה שהכסף שנגנב נתפס. היא הגישה את המרשם הפלילי של הנאשמים ואת גזרי הדין בעניינם של הנאשמים 2, 3 ו-4, בהם הוטלו עליהם המאסרים על תנאי שהעבירות כאן מפעילות אותן. ועתרה לאמץ את הסדר הטיעון.

באי כח הנאשמים ביקשו אף הם לכבד את הסדר הטיעון.

ב"כ הנאשם 1 הוסיף, כי בזמן האירוע היה הנאשם ללא עבר פלילי ורק אחריו הוא נשפט בתיק אחר; הנאשם

הודה וחסך זמן שיפוט; והעונש המוצע כולל מאסר בפועל משמעותי, עונש הצופה פני עתיד ועיצומים כספיים, והוא סביר ומאוזן.

ב"כ הנאשם 2 הוסיף, כי הנאשם בן 25. לקח אחריות על מעשיו. מצבו הכלכלי קשה. וההסדר הושג על רקע קשיים ראייתיים.

ב"כ הנאשם 3 הוסיף, כי הנאשם בן 26. נישא לפני כשנה, ונולד לו תינוק בזמן המעצר. הוא לקח אחריות על מעשיו. העונש המוצע כולל מאסר בפועל משמעותי, עונש הצופה פני עתיד, קנס ופיצוי. ויש סיכוי שהנאשם יחזור למוטב.

ב"כ הנאשם 4 הוסיף, כי חלקו של הנאשם 4 קטן יותר מחלקם של הנאשמים האחרים.

על פי המוצע, רוב תקופת המאסר על תנאי שלו תופעל. הוא לקח אחריות על מעשיו, הן בעצם הודאתו והן בהסכמתו לשלם קנס כספי, שמלכתחילה לא נכלל בהסדר.

5. הנאשמים הביעו צער על מעשיהם.

6. התפרצות לבית עסק היא מעבירות הרכוש הנפוצות, המוגדרת כ- "מכת מדינה". נזקיה לפרט ולציבור, רבים, והשפעתה על אווירת המרחב הציבורי ועל מורל קרבנותיה והאנשים בסביבתם, גדולה. בדרך כלל היא מתבצעת במחשכים ותוך אבטחת הפורצים, והסיכוי לתפוס את המבצעים איננו מאוד גדול. מדיניות הענישה הנוהגת לגביה, כשמדובר במעשה עברייני מאורגן, היא של החמרה, והלכה למעשה מוטלים עליה עונשי מאסר לתקופות משמעותיות, הן כגמול והן לשם הרתעת היחיד והכלל.

7. נסיבות עבירת ההתפרצות שביצעו הנאשמים, חמורות. הנאשמים, המתגוררים בדרום הארץ, החזיקו ברכב גנוב, שנגנב ימים ספורים בלבד קודם לכן בבאר-שבע, הצטיידו בכלי פריצה רבים, הגיעו למקום עסק בגן יבנה - הרחק יחסית ממקום מגוריהם, שהיתה בו כספת, פרצו למקום העסק, גנבו משם כספת, כסף ורכוש אחר, ועזבו את המקום חזרה דרומה. התמונה המצטיירת מהעובדות בהן הודו הנאשמים ומהעובדה שלכל אחד מהנאשמים עבר פלילי בעבירות רכוש, היא של כנופיית פשע הפועלת בצורה מאורגנת, מקצועית, מתוכננת ושיטתית.

8. המעשים המתוארים באישום השני, חמורים ביותר. הפגיעה עם הרכב הגנוב תוך כדי נסיעה, ברכבים משטרתיים, ובמיוחד הפגיעה ברכב המשטרה בזמן ששוטר עמד לצאת ממנו, יכלו להסתיים בפגיעה חמורה בגופם של השוטרים ואף בתוצאה קשה יותר. והנסיעה המהירה, המכוונת, לעבר שוטר שהיה על הכביש, שנאלץ לנוס על נפשו ולהיצמד למעקה הבטיחות, מזעזעת בחומרתה ובפוטנציאל הפגיעה שלה.

9. לכל אחד מהנאשמים, עבר פלילי.

לנאשם 1, הרשעה מיום 06.11.16, בעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, נסיון להתחפשות או שימוש ברעלה לביצוע פשע, החזקת כלי פריצה לרכב, נסיון להחזקת כלי פריצה לרכב, נסיון לקשירת קשר לביצוע פשע, נסיון לחבלה במזיד לרכב, סיוע לפריצה לבנין שאינו דירה וביצוע גניבה, שבוצעו בחודש ינואר 2016 והפרת הוראה חוקית שבוצעה בחודש אפריל 2016, והוא נדון ל- 11 חודשי מאסר בפועל.

לנאשם 2, הרשעות בעבירות של קשירת קשר לביצוע עוון ובעבירות רבות של פריצה, גניבה, וקשירת קשר לפשע, והוא נשא שני מאסרים בפועל, של 16 חודשים ושל 10 חודשים.

לנאשם 3, הרשעות בעבירות של שימוש במסמך מזויף, בעבירות רכוש רבות, בעבירה של החזקת אגרופן, ועוד. והוא נשא מאסר בפועל של 40 חודשים.

לנאשם 4, הרשעה בעבירה של נסיון לגניבה מרכב, ב- 3 עבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב, ובעבירות רכוש נוספות. הוא נשא מאסר של 6 חודשים בעבודת שירות.

10. לכל אחד מהנאשמים 2, 3 ו- 4 מאסר על תנאי בר הפעלה.

הנאשם 2 נדון ביום 11.09.14, בת.פ. 28842-03-14 של בית-משפט השלום בבאר-שבע, ל- 16 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו - 11.03.14, ל- 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור "עבירת רכוש מסוג פשע", ול- 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור "עבירת רכוש מסוג עוון", למעט עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב.

ביום 10.04.16 הוא נדון, פעם נוספת, בת.פ. 37083-11-15 של בית-משפט השלום בבאר-שבע, ל- 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום מתן גזר הדין, שלא יעבור "כל עבירת רכוש מסוג פשע", ול- 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום מתן גזר הדין, שלא יעבור "כל עבירת רכוש מסוג עוון". וכן להתחייבות בסך 10,000 ₪ להימנע מ"כל עבירת רכוש" למשך שנתיים מיום גזר הדין.

אין חולק כי עבירות בהן הורשע הנאשם 2 בתיק זה, מפעילות את המאסרים המותנים ואת ההתחייבות להימנע מעבירה.

הנאשם 3 נדון ביום 09.12.12, בת.פ. 13340-11-11 של בית- המשפט המחוזי בבאר-שבע, ל- 40 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו, ול- 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור "עבירות מסוג פשע".

אין חולק כי עבירות בהן הורשע הנאשם 3 בתיק זה, מפעילות את המאסר על תנאי.

הנאשם 4 נדון ביום 13.04.15, בת.פ. 21016-05-12 של בית-משפט השלום בבאר-שבע, בין היתר ל- 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום מתן גזר הדין, שלא יעבור "כל עבירת רכוש מסוג פשע".

אין חולק כי עבירות בהן הורשע הנאשם 4 בתיק זה, מפעילות את המאסר על תנאי.

11. חומרת מעשי הנאשמים והעובדה שאין זו הסתבכותם הראשונה של הנאשמים עם החוק, מצדיקות עונשי מאסר חמורים משמעותית מאלה שהצדדים ממליצים עליהם.

12. הצדדים המליצו לבית המשפט להטיל על כל אחד מהנאשמים עונש מאסר מסוים על העבירות בהן הורשע בתיק זה, והמליצו על אופן נשיאת המאסרים על תנאי שיופעלו נגד המשיבים 2, 3, ו- 4.

לאחר עיון בפרטים ושקילת הנסיבות והטענות, באתי למסקנה שיש לכבד את המלצות הצדדים בנוגע לעונש שיוטל על הנאשמים בגין העבירות שביצעו בתיק זה.

• הנאשמים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון הכולל הסכמה לעונש, תוך ויתור על זכותם לנהל את התיק ותוך ציפיה שבית המשפט יכבד את הסדר הטיעון.

• המעשים החמורים הכלולים באישום השני, מיוחסים, בעיקר, ל"נהג הרכב בו נסעו הנאשמים". ביחס אליו, התביעה מציינת מפורשות כי זהותו איננה ידועה לה. והאישום השני איננו מייחס לנאשמים ביצוע מעשים מסוימים, שתרמו למעשי העבירה שבוצעו על ידי נהג הרכב הגנוב.

• בהתחשב בראיות שהיו בידי התביעה בנוגע לאישום השני, הרי שלולא הודאת הנאשמים בעובדות הכלולות באישום זה, ספק אם ניתן היה להרשיע את הנאשמים במעשים בהם הודו, לא כל שכן במעשים שיוחסו להם באישום השני של כתב האישום המקורי.

• במצב דברים זה, בחינת סבירות העונש המומלץ צריכה להתבצע, בעיקרה, ביחס למעשי הנאשמים המתוארים באישום הראשון.

• באספקלריה זו, ובהתחשב בהלכות הנוגעות להתייחסות בתי המשפט להסדרי טיעון, נראה, שלמרות התחושה האינטואיטיבית לחוסר הלימה בין חומרת מעשי הנאשמים בנסיבותיהם ומידת

אשמם, לבין עונש המאסר המוצע, יש לקבל את העונש המוצע.

13. באשר להסכמת הצדדים בהסדר הטיעון, בנוגע למידת החפיפה וההצטברות של תקופות המאסרים על תנאי שיופעלו נגד הנאשמים 2 ו-3, לתקופות המאסר שיוטלו עליהם בתיק זה, אני מוצא לנכון לציין את הדברים הבאים-

א. מאסר על תנאי הוא עונש מיוחד. מי שמקבל אותו, איננו נושא אותו אלא אם כן הוא מבצע בתוך פרק זמן שבית המשפט קבע (שגבולותיו קבועים בחוק), עבירה שבית המשפט קבע. עיונית, הוא בבחינת מאסר שריצויו נדחה והותנה במעשה מפעיל. עם התקיים התנאי המפעיל, המאסר על תנאי נכנס עקרונית לתוקף כמאסר בפועל. הפעלת המאסר על תנאי היא מעין השלמה של גזר הדין הקודם, בו הוא הוטל. כך יתכן שעבירה מפעילה שהעונש המירבי עליה הוא מסוים, תפעיל מאסר על תנאי באורך העולה על העונש המירבי שניתן להטיל עליה. (ראה רע"פ 5798/00, 6115/00 **סעיף ריזי ואחר** נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו. 12.2.2001))

ב. קיומו של מאסר על תנאי בר הפעלה, משפיע גם על העונש המוטל על העבירה הנוספת (ראה סעיף 54 לחוק העונשין); בנסיבות מסוימות חובה על בית המשפט להפעיל את המאסר על תנאי - במקרים כאלה, לא תועיל הסכמת הצדדים, להטיל על העבירה הנוספת מאסר שכולו על תנאי, לאי הפעלת המאסר על תנאי, או להארכתו; ועקרונית, צווי הפעלת או הארכת מאסר על תנאי, ניתנים במעמד גזר הדין, אולם ניתן לתיתם גם לאחר גזר הדין, כצווים העומדים בפני עצמם. (ראה תקנות העונשין (מאסר על תנאי), התשמ"ה-1985).

ג. קיומו של מאסר על תנאי בר הפעלה, איננו משפיע על מתחם העונש ההולם. הוא גם אינו משפיע ישירות על העונש הראוי לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם (מלבד בהקשר לעברו הפלילי של הנאשם). לצד קביעת מתחם העונש ההולם וקביעת העונש הראוי לנאשם, בית המשפט קובע האם יש מקום להפעיל את המאסר על תנאי, ובמידה והוא מפעיל אותו, הוא קובע את אופן נשיאתו ביחס למאסר שהוטל על הנאשם בתיק הנוכחי.

ד. באשר לאופן נשיאת מאסר על תנאי שהופעל, סעיף 58 לחוק העונשין קובע, כי מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת והופעל נגדו עונש המאסר על תנאי, יישא את שתי תקופות המאסר בזו אחר זו, זולת אם בית המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת ציווה, מטעמים שיירשמו, ששתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות.

בע"פ 10173/16 **מדינת ישראל** נ' **תמיר טאהא** (פורסם בנבו, 14.02.2017), נקבעו בנושא זה

הדברים הבאים, המדברים בעד עצמם -

".. סעיף 58 קובע אפוא כי ברירת המחדל היא שתקופת עונש מותנה שהופעל תרוצה במצטבר ("בזו אחר זו") לתקופת המאסר שהוטלה בשל עבירה נוספת. בענין ואזנה עמדתי גם על כך כי **ההסדרים הנורמטיביים בסוגיה של הטלת עונשים בגין עבירות שונות, באופן מצטבר או חופף, עברו בשנים האחרונות שינוי מובהק לכיוון של תפיסה המעניקה מעמד בכורה לגישה הרואה בהטלת עונשים באופן מצטבר כנקודת המוצא. גישה זו נגזרת בין היתר מעקרון ההלימה, שהוא עקרון היסוד לענישה שנקבע בתיקון 113 (סעיף 40 לחוק העונשין), והמחייב כי עבריין יישא בעונש הולם בגין כל עבירה שביצע. גישה זו חלה גם לענין הפעלת עונש מותנה, כעולה בבירור גם מלשונו של סעיף 58 לחוק העונשין (ענין ואזנה, פסקאות 14-18). במקרה דנן אין כל הצדקה לסטות מהכלל של הפעלת מאסר מותנה באופן שירוצה במצטבר לעונש שהוטל בשל העבירה הנוספת; אדרבא, זהו מקרה מובהק בו היה מקום להפעלת המאסר-על-תנאי כולו באופן מצטבר. למשיב עבר פלילי עשיר, לרבות בעבירות סמים חמורות, בגין גם ריצה בעבר תקופות מאסר. המאסר המותנה הוטל בגין הרשעה קודמת בעבירות סמים חמורות, לרבות בעבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, כמו העבירה בה הורשע בתיק הנדון. עבירות אלה נעברו זמן קצר יחסית קודם לעבירה מושא התיק דנן. יתרה מזו, בגזר הדין בתיק הקודם הופעל גם כן מאסר מותנה שהוטל על המשיב בשנת 2010, כולו באופן חופף. נראה כי המשיב לא למד את לקחו, והמאסר המותנה לא הרתיעו מלחזור לסורו. אשר על כן לא הייתה בענייננו כל הצדקה לסטות מהכלל שתקופות המאסר - זו שהוטלה וזו שהופעלה - ירוצו בזו אחר זו."**

ה. הנאשם 2 הורשע בת.פ. 28842-03-14 הנ"ל, על פי הודאתו, בשתי עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, שתי עבירות של התפרצות לבית עסק, שש עבירות של סיוע להתפרצות לבית עסק, חמש עבירות של גניבה, ועבירה של החזקת מכשירי פריצה, ונדון בין היתר ל- 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור "עבירת רכוש מסוג פשע" ול- 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור "עבירת רכוש מסוג עוון", למעט עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב.

בית המשפט שגזר את דינו ציין, כי הסדר הטיעון שבמסגרתו הודה הנאשם, מקל עמו, וכי "**האיזון יבוצע באמצעות הטלת מאסר מותנה, מעבר לענישה שבפועל וזאת על מנת להבהיר לנאשם מהו העונש ההולם את מעשיו, שרק ביצועו יידחה בחלקו.**" והטיל עליו, לצד תקופת המאסר בפועל שבהסדר הטיעון, מאסרים על תנאי.

לאחר מכן הוא הורשע בת.פ. 37083-11-15 בקשירת קשר לפריצה לרכב, ונדון ל- 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום מתן גזר הדין, שלא יעבור "כל עבירת רכוש מסוג פשע", ול- 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום מתן גזר הדין, שלא יעבור "כל עבירת רכוש מסוג עוון".

כחמישה חודשים לאחר מכן, הוא ביצע את העבירות בתיק דנן.

והנאשם 3 הורשע בת.פ. 13340-11-11 של בית- המשפט המחוזי באר-שבע, בסדרה ארוכה של מעשי התפרצות לבתי מגורים וגניבות רכוש וכלי רכב, שנעשו בחבורה ובשיטתיות ובית המשפט גזר עליו 40 חודשי

מאסר בפועל ו- 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור "עבירות מסוג פשע".

עולה איפוא, שלנאשמים 2 ו- 3 עבר פלילי בלתי מבוטל בעבירות רכוש; המאסרים על תנאי שהוטלו עליהם באו בעקבות הרשעתם בעבירות רכוש; והם שבים ומבצעים עבירות רכוש חמורות, תחת המאסרים על תנאי התלויים ועומדים נגדם.

1. הוראות החוק המיוחדות הנוגעות למאסר על תנאי, תקפות גם בנסיבות של הסדר טיעון. על כן, יש לבחון המלצה הבאה בגדר הסדר טיעון, הנוגעת לאופן נשיאת מאסר על תנאי בר הפעלה, לא רק על רקע ההלכות הנוגעות לאישור הסדרי טיעון, אלא גם לאור ההוראות הספציפיות הנוגעות לעונש המאסר על תנאי.

2. כאן, הצדדים לא טרחו לטעון לקיומם של טעמים המצדיקים חפיפת חלק מתקופות המאסרים על תנאי ברי ההפעלה של הנאשמים 2 ו- 3 עם המאסר בפועל שיוטל עליהם על מעשיהם בתיק זה. אמנם, בנסיבות מתאימות, הסדר הטיעון עצמו יכול לשמש טעם כזה, למשל, כאשר ההסדר בא על רקע קשיים ראייתיים שלולא הודאת הנאשם, במסגרת הסדר הטיעון, כלל לא ברור שהתביעה היתה מצליחה להוכיח את שייחוסה לנאשם בכתב האישום, וממילא לא ברור אם ניתן היה להפעיל נגדו את המאסר על תנאי, אולם, אין די לטעון לעצם הסדר הטיעון מבלי להתייחס לנסיבות המצדיקות את נשיאת המאסר על תנאי בחפיפה כזו או אחרת למאסר שיוטל. בענייננו, על פני הדברים, היו בידי התביעה ראיות מספקות להוכחת עובדות האישום הראשון, שהעבירות שהן מקימות מפעילות את המאסרים על תנאי של הנאשמים 2 ו- 3. בנסיבות אלה התבקש ביתר שאת להציג טעם המצדיק את החפיפה בין תקופות המאסר על תנאי שהופעלו לתקופות המאסר שהוטלו, עליה המליצו הצדדים.

14. נוכח האמור, שקלתי לדחות את הסכמות הצדדים הרלוונטים בנוגע לאופן נשיאת המאסרים על תנאי של הנאשמים 2 ו- 3, ולקבוע שכל אחד מהם ישא את המאסר או המאסרים על תנאי שיופעלו נגדו במצטבר למאסר שיוטל עליו בגין תיק זה. בסופו של דבר החלטתי לא לעשות כן, בין היתר משום שאינני יודע אם חוסר הצגת הטעמים להמלצה האמורה נובע מאי קיומם של טעמים מתאימים או שמא משגרת טיעון, המתמקדת בהסדר הטיעון באופן כללי, ללא התייחסות נפרדת לאופן הפעלת המאסר על תנאי. ומשום שאינני יודע אם ענין זה היווה חלק מהמלצת השופט המגשר לצדדים.

15. יש לקוות שהדברים יילקחו לתשומת לב התביעה וההגנה, במגיעיהם לקראת הסדרי טיעון ובטיעוניהם לעונש.

16. נוכח כל האמור, אני דן את הנאשמים לעונשים הבאים:

הנאשם 1

- א. 26 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו. הנאשם ישא את תקופת המאסר שנקבעה לו בחופף לתקופת המאסר שהוא נושא.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת רכוש שהיא פשע.
- ג. קנס בסך 5,000 ₪ או חודש מאסר תחתיו.
- ד. פיצוי בסך 1,000 ₪, למתלונן ולכל אחד מהשוטרים שנפגעו (עדי התביעה 2, 3, 5, ו-10).

הנאשם 2

- א. 20 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו.
- ב. אני מפעיל את המאסרים על תנאי שהוטלו על הנאשם בת.פ. 37083-11-15 ובת.פ. 28842-03-14. הנאשם ישא 5 חודשי מאסר במצטבר למאסר שהוטל עליו כאן והשאר בחופף. סה"כ ישא הנאשם 25 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו.
- ג. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת רכוש שהיא פשע.
- ד. קנס בסך 5,000 ₪ או חודש מאסר תחתיו.
- ה. פיצוי בסך 1,000 ₪, למתלונן ולכל אחד מהשוטרים שנפגעו (עדי התביעה 2, 3, 5, ו-10).
- ו. אני מחייב את הנאשם לשלם את סכום ההתחייבות, בסך 10,000 ₪, שהוטלה עליו בת.פ. 37083-11-15. לא ישלם, ייאסר למשך 45 יום.

הנאשם 3

- א. 20 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו.
- ב. אני מפעיל את המאסר על תנאי שהוטל על הנאשם בת.פ. 13340-11-11. הנאשם ישא 5 חודשים ממנו במצטבר למאסר שהוטל עליו כאן והשאר בחופף. סה"כ ישא הנאשם 25 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו.
- ג. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת רכוש שהיא פשע.

ד. קנס בסך 5,000 ₪ או חודש מאסר תחתיו.

ה. פיצוי בסך 1,000 ₪, למתלונן ולכל אחד מהשוטרים שנפגעו (עדי התביעה 2, 3, 5, ו-10).

הנאשם 4

א. 22 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו.

ב. אני מפעיל את המאסר על תנאי שהוטל על הנאשם בת.פ. 21016-05-12. הנאשם ישא 3 חודשים ממנו במצטבר למאסר שהוטל עליו כאן והשאר בחופף. סה"כ ישא הנאשם 25 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו.

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר שלא יעבור עבירת רכוש שהיא פשע.

ד. קנס בסך 5,000 ₪ או חודש מאסר תחתיו.

ה. פיצוי בסך 1,000 ₪, למתלונן ולכל אחד מהשוטרים שנפגעו (עדי התביעה 2, 3, 5, ו-10).

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, א' אייר תשע"ז, 27 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.